

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2020. gada 16. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Pieņemamība – LESD 267. pants – Jēdziens “valsts tiesa” – Kritēriji – Sociālā politika – Direktīva 2003/88/EK – Piemērošanas joma – 7. pants – Ikgadējs apmaksāts atvaļinājums – Direktīva 1999/70/EK – *UNICE*, *CEEP* un EAK noslēgtais pamatnolīgums par darbu uz noteiktu laiku – 2. un 3. klauzula – Jēdziens “noteikta laika darba ņēmējs” – Miertiesneši un vispārējās jurisdikcijas tiesneši – Atšķirīga attieksme – 4. klauzula – Nediskriminācijas princips – Jēdziens “objektīvi iemesli”

Lietā C-658/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Giudice di pace di Bologna* (Boloņas miertiesā, Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 16. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 22. oktobrī, tiesvedībā

UX

pret

Governo della Repubblica italiana,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiiev*] (referents), tiesneši P. Dž. Švirebs [*P. G. Xuereb*] un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*],

ģenerālvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs: R. Skjāno [*R. Schiano*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 28. novembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- UX vārdā – *G. Guida*, *F. Sisto*, *F. Visco* un *V. De Michele*, *avvocati*,
- *Governo della Repubblica italiana* [Itālijas Republikas valdības] vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *L. Fiandaca* un *F. Scalfani*, *avvocati dello Stato*,
- Eiropas Komisijas vārdā – *G. Gattinara* un *M. van Beek*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2020. gada 23. janvāra tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LESD 267. pantu, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 31. panta 2. punktu un 47. pantu, dalībvalstu atbildības par Savienības tiesību pārkāpumu principu, kā arī par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem (OV 2003, L 299, 9. lpp.) 1. panta 3. punktu un 7. pantu, kā arī 1999. gada 18. martā noslēgtā Pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku (turpmāk tekstā – “Pamatnolīgums”), kas ir ietverts Padomes Direktīvas 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) par *UNICE*, *CEEP* un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV 1999, L 175, 43. lpp.) pielikumā, 2. un 4. klauzulu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp UX un *Governo della Repubblica italiana* (Itālijas valdība) par prasību atlīdzināt zaudējumus, kas ir radušies tāpēc, ka Itālijas valsts ir pārkāpusi Savienības tiesības.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 89/391/EEK

- 3 Padomes Direktīvas 89/391/EEK (1989. gada 12. jūnijs) par pasākumiem, kas ieviešami, lai uzlabotu darba ņēmēju drošību un veselības aizsardzību darbā (OV 1989, L 183, 1. lpp.), 2. pantā ir definētas darbības jomas, uz ko attiecas šī direktīva:

“1. Šī direktīva attiecas uz visām valsts un privātas darbības nozarēm (rūpniecību, lauksaimniecību, tirdzniecību, pārvaldi, pakalpojumiem, izglītību, kultūru, izklaidi u.c.).

2. Šī direktīva nav piemērojama, ja tā ir nenovēršamā pretrunā dažu valsts dienestu darbības īpatnībām, piemēram, bruņotajos spēkos vai policijā, vai kādā īpašā civilās aizsardzības dienestā.

Tādā gadījumā darba ņēmēju drošība un veselības aizsardzība cik iespējams jānodrošina, apzinoties šīs direktīvas izvirzītos mērķus.”

Direktīva 2003/88

- 4 Direktīvas 2003/88 1. panta “Mērķis un darbības joma” 1.–3. punktā ir noteikts:

“1. Šī direktīva nosaka minimālās drošības un veselības prasības darba laika organizēšanai.

2. Šī direktīva attiecas uz:

a) obligātiem [...] ikgadējiem atpūtas laikposmiem [...];

[...]

3. Šo direktīvu piemēro visām darbību nozarēm, gan valsts, gan privātajām, Direktīvas 89/391/EEK 2. panta nozīmē, neskarot šīs direktīvas 14., 17., 18. un 19. pantu.

[..]”

5 Šīs direktīvas 7. pantā “Gadskārtējais [ikgadējais] atvaļinājums” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka katram darba ņēmējam ir tiesības uz apmaksātu ikgadēju, vismaz četras nedēļas ilgu, atvaļinājumu saskaņā ar nosacījumiem par tiesībām uz šāda atvaļinājuma piešķiršanu, ko nosaka valsts tiesību akti un/vai prakse.

2. Obligāto apmaksāto ikgadējā atvaļinājuma laikposmu nevar aizstāt ar finansiālu atlīdzību, izņemot gadījumus, kad pārtrauc darba attiecības.”

Direktīva 1999/70

6 Direktīvas 1999/70 17. apsvēruma ir formulēts šādi:

“Šī direktīva ļauj dalībvalstīm, ievērojot valsts tiesību aktus un praksi, definēt terminus, kas izmantoti pamatnolīgumā un nav īpaši definēti, tas pats attiecas uz pārējām sociālās politikas direktīvām, kas izmanto līdzīgus terminus, ja vien minētajās definīcijās ievērots pamatnolīguma saturs.”

7 Šīs direktīvas 1. pantā ir paredzēts, ka tās “mērķis ir ieviest pielikumā pievienoto Pamatnolīgumu [..], ko [..] savā starpā noslēdza vispārējās starpprofesionālās organizācijas (UNICE, CEEP un EAK)”.

8 Saskaņā ar Pamatnolīguma 1. klauzulu tā mērķis ir, pirmkārt, uzlabot noteikta laika darba kvalitāti, nodrošinot diskriminācijas aizlieguma principa ievērošanu, un, otrkārt, radīt kārtību, lai novērstu ļaunprātīgu izmantošanu, kas rodas, piemērojot uz noteiktu laiku slēgtu darba līgumu vai attiecību tiesisko pārmantojamību.

9 Pamatnolīguma 2. klauzulā “Darbības joma” ir paredzēts:

“1. Šo nolīgumu piemēro noteikta laika darba ņēmējiem, kuriem ir darba līgums vai darba attiecības saskaņā ar likumiem, kolektīvajiem līgumiem vai praksi katrā dalībvalstī.

2. Dalībvalstis pēc apspriedes ar darba devējiem un darba ņēmējiem un/vai darba devēji un darba ņēmēji var paredzēt, ka šo nolīgumu nepiemēro:

a) sākuma profesionālās sagatavošanas attiecībām un mācekļu programmām;

b) darba līgumiem un attiecībām, kuras noslēgtas saskaņā ar īpašu valsts vai valsts atbalstītu mācību, profesionālās integrēšanas un pārkvalifikācijas programmu.”

10 Pamatnolīguma 3. klauzula “Definīcijas” ir formulēta šādi:

“Šajā nolīgumā:

1. jēdziens “noteikt[a] laika darba ņēmējs” ir persona, kurai ir [noteikta laika] darba līgums vai darba attiecības, ko savā starpā tieši noslēdzis darba devējs un darba ņēmējs, kur darba līguma vai darba attiecību izbeigšanu nosaka tādi objektīvi apstākļi kā noteikta termiņa iestāšanās, konkrēta uzdevuma izpilde vai konkrēta gadījuma iestāšanās;

2. jēdziens “salīdzināmais pastāvīgais darba ņēmējs” ir darba ņēmējs, kam tajā pašā uzņēmumā ir darba attiecības vai darba līgums uz nenoteiktu laiku un kas nodarbināts tajā pašā vai līdzīgā profesijā, pienācīgi ņemot vērā kvalifikācijas/iemaņas. [..]”

11 Pamatnolīguma 4. klauzulā “Diskriminācijas aizlieguma princips” ir noteikts:

“1. Darba nosacījumi, ko piemēro noteikta laika darba ņēmējiem, neskatoties uz to, ka ar viņiem slēgts līgums vai darba attiecības uz noteiktu termiņu, nav mazāk izdevīgi par tiem, ko piemēro salīdzināmiem pastāvīgajiem darba ņēmējiem, ja vien atšķirīgiem nosacījumiem nav objektīva pamata.

2. Vajadzības gadījumā piemēro *pro rata temporis* principu.”

Itālijas tiesības

12 Itālijas Konstitūcijas 106. pantā ir ietverti pamatnoteikumi par piekļuvi tiesneša amatam:

“Tiesnešus ieceļ konkursa kārtībā.

Likums par tiesu iekārtu var atļaut iecelt, tostarp ievēlēt, “goda” [*onorari*] tiesnešus visām funkcijām, kuras piešķirtas atsevišķiem tiesnešiem.

[..]”

13 1991. gada 21. novembra *legge n. 374 – Istituzione del giudice di pace* (Likums Nr. 374 par miertiesas izveidi) (*GURI* Nr. 278, 1991. gada 27. novembra kārtējais pielikums, 5. lpp.; turpmāk tekstā – “Likums Nr. 374/1991”), redakcijā, kas ir piemērojama pamatlietā aplūkotojumiem faktiem, ir noteikts:

“1. pants

Miertiesas izveide un funkcijas

1. Tiek izveidota miertiesa, kas īsteno jurisdikciju civillietās un krimināllietās un kurai ir samierināšanas funkcija civillietās atbilstīgi šā likuma normām.

2. Miertiesneša amata pienākumus pilda “goda” tiesnesis, kurš pieder tiesu sistēmai.

[..]

3. pants

Miertiesu organizatoriskā uzbūve un štatu saraksts

1. Darbam miertiesās norīkoto “goda” tiesnešu organizatorisko uzbūvi veido 4700 amata vietas; [..]

[..].

4. pants

Iecelšana amatā

1. “Goda” tiesneši, kam ir jāveic miertiesnešu funkcijas, amatā tiek iecelti ar Republikas prezidenta dekrētu pēc apspriešanās ar Augstāko tieslietu padomi pēc teritoriāli kompetentās tieslietu padomes priekšlikuma, kuru papildina pieci pārstāvji, ko, kopīgi vienojoties, ir izraudzījušās apelācijas tiesas apgabala advokātu un prokuroru kolēģiju padomes.

[..]

10. pants

Miertiesneša pienākumi

1. Miertiesnesis pilda pienākumus, ko pilda vispārējās jurisdikcijas tiesneši. [..]

[..]

11. pants

Miertiesnešiem izmaksājamās atlīdzības

1. Miertiesnešu funkcijas tiek veiktas “par atlīdzību”.

2. Vispārējās jurisdikcijas tiesneši, kas veic miertiesneša funkcijas, saņem atalgojumu 70 000 [Itālijas liru (ITL) (apmēram 35 EUR)] apmērā par katru tiesas sēdi civillietā vai krimināllietā, pat ja runa nav par tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklaušanai, un par apzīmogošanu un 110 000 ITL [apmēram 55 EUR] apmērā par ikvienu citu procesu, kas nodots viņam izskatīšanai un pabeigts vai izslēgts no lietu reģistra.

3. Viņi saņem arī atlīdzību 500 000 ITL [apmēram 250 EUR] apmērā par katru faktiski nostrādāto mēnesi kā izglītības izdevumu, pārkvalificēšanās izdevumu un vispārējo darbības izdevumu atmaksu.

[..]

4 *bis*. Šajā pantā paredzētās atlīdzības var tikt izmaksātas vienlaikus ar pensiju un pensiju pabalstiem neatkarīgi no to nosaukuma.

4 *ter*. Šajā pantā paredzētās atlīdzības nekādā ziņā nedrīkst pārsniegt bruto summu 72 000 EUR gadā.”

- ¹⁴ Saskaņā ar 1979. gada 2. aprīļa *legge n. 97 – Norme sullo stato giuridico dei magistrati e sul trattamento economico dei magistrati ordinari e amministrativi, dei magistrati della giustizia militare e degli avvocati dello Stato* (Likums Nr. 97 Noteikumi par tiesnešu juridisko statusu un vispārējās jurisdikcijas un administratīvo tiesnešu, militāro tiesu tiesnešu un valsts advokātu atalgojumu) 8. *bis* pantu, kas bija piemērojams lietas faktisko apstākļu rašanās laikā:

“[...] vispārējās judikatūras, administratīvie, grāmatvedības jomas un militārie tiesneši, kā arī valsts advokāti un prokurori (*avvocati dello Stato* un *procuratori dello Stato*) saņem 30 dienas ilgu ikgadējo atvaļinājumu.”

- ¹⁵ 2017. gada 13. jūlija *decreto legislativo n. 116 – Riforma organica della magistratura onoraria e altre disposizioni sui giudici di pace, nonché disciplina transitoria relativa ai magistrati onorari in servizio, a norma della legge 28 aprile 2016, n. 57* (Likumdošanas dekrēts Nr. 116 – Goda tiesnešu sistēmas visaptveroša reforma un citi noteikumi par miertiesnešiem, kā arī pārejas režīms, kas ir piemērojams strādājošiem “goda” tiesnešiem, izpildot 2016. gada 28. aprīļa Likumu Nr. 57) (2017. gada 31. jūlija *GURI* Nr. 177, 1. lpp.), 24. pantā miertiesnešiem par atvaļinājuma laikposmu ir paredzēts atalgojums, bet tas ir paredzēts tikai tiem goda tiesnešiem, kuri ir stājušies amatā pēc 2017. gada 16. augusta.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- ¹⁶ Prasītāja pamatlietā tika iecelta amatā par *Giudice di pace* (miertiesnese) 2001. gada 23. februārī un šīs funkcijas dažādās tiesās veica no 2002. līdz 2005. gadam, pēc tam no 2005. gada līdz šim brīdim.

- 17 Attiecībā uz laikposmu no 2017. gada 1. jūlija līdz 2018. gada 30. jūnijam prasītāja pamatlietā taisīja 478 spriedumus kā tiesnese krimināllietā, 1113 rīkojumus par lietas izbeigšanu attiecībā uz zināmiem aizdomās turētajiem un 193 rīkojumus par lietas izbeigšanu attiecībā uz nezināmiem aizdomās turētajiem kā *giudice dell'indagine preliminare* (tiesnese, kas veic pirmstiesas izmeklēšanu). Veicot savus amata pienākumus, viņa kā tiesnese, kas lietas izskata vienpersoniski, nodrošina divas tiesas sēdes nedēļā, izņemot neapmaksātā atvaļinājuma laikā augustā, kura laikā procesuālie termiņi ir apturēti.
- 18 2018. gada augustā neapmaksātā atvaļinājuma laikā prasītāja pamatlietā neveica nekādu darbību kā miertiesnese un līdz ar to viņa nesaņēma nekādu atalgojumu.
- 19 2018. gada 8. oktobrī prasītāja pamatlietā vērsās *Giudice di pace di Bologna* (Boloņas miertiesā) ar lūgumu izdot maksājuma rīkojumu *Governo della Repubblica italiana* (Itālijas valdība) par summu 4500,00 EUR apmērā, kas, viņasprāt, atbilst atalgojumam par 2018. gada augustu, uz kuru var pretendēt vispārējās jurisdikcijas tiesnesis, kam ir tāds pats darba stāžs kā viņai, kā atlīdzību par zaudējumiem, kuri viņai esot nodarīti tāpēc, ka Itālijas valsts ir acimredzami pārkāpusi Pamatnolīguma 4. klauzulu un Direktīvas 2003/88 7. pantu, kā arī Hartas 31. pantu. Pakārtoti prasītāja pamatlietā lūdž piespriest Itālijas valdībai kā zaudējumu atlīdzību samaksāt summu 3039,76 EUR apmērā, kas aprēķināta, pamatojoties uz neto atalgojumu, kuru viņa saņēma 2018. gada jūlijā.
- 20 Šajā kontekstā no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka miertiesnešu saņemtie maksājumi ir saistīti ar paveikto darbu un tie tiek aprēķināti, ņemot vērā pasludināto nolēmumu skaitu. Līdz ar to atvaļinājuma laikā augustā prasītāja pamatlietā nesaņēma nekādu atalgojumu, lai gan vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem ir tiesības uz apmaksātu 30 dienas ilgu atvaļinājumu. 2017. gada 13. jūlija Likumdošanas dekrēta Nr. 116 24. pants, kurā šobrīd ir paredzēta samaksa par atvaļinājuma laikposmu miertiesnešiem, nav piemērojams prasītājai pamatlietā viņas amatā stāšanās datuma dēļ.
- 21 No minētā lēmuma arī izriet, ka miertiesnešiem disciplinārajā jomā ir tādi paši pienākumi kā vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem. Augstākā tieslietu padome kopā ar tieslietu ministru nodrošina to ievērošanu.
- 22 *Giudice di pace di Bologna* (Boloņas miertiesā) pretēji Itālijas augstākajām tiesām uzskata, ka miertiesneši, lai gan viņi funkcijas veic goda tiesnešu statusā, ir jāuzskata par “darba ņēmējiem” saskaņā ar Direktīvas 2003/88 un Pamatnolīguma noteikumiem. Šīs pieejas pamatojumam tā it īpaši atsaucas uz padotības saikni, kas, pēc tās uzskatiem, raksturo attiecības starp miertiesnešiem un *Ministero della giustizia* (Tieslietu ministrija). Tāpat arī miertiesneši ir ne tikai pakļauti Augstākās tieslietu padomes disciplinārajai varai, bet arī ir iekļauti tās štatu sarakstā. Turklāt miertiesnešu atalgojuma lapas tiek izsniegtas tādā pašā veidā, kāds ir paredzēts attiecībā uz publiskā sektora darbiniekiem, un miertiesneša ienākumi ir pielīdzināmi algota darbinieka ienākumiem. Tādējādi viņiem esot piemērojama Direktīva 2003/88 un Pamatnolīgums.
- 23 Šādos apstākļos *Giudice di pace di Bologna* (Boloņas miertiesā) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai piecus prejudiciālus jautājumus.
- 24 Ar 2019. gada 11. novembra lēmumu, kas Tiesā saņemts 2019. gada 12. novembrī, iesniedzējtiesa nolēma atsaukt savu ceturto un piekto prejudiciālo jautājumu, vienlaikus apstiprinot, ka tā saglabā šādu pirmo līdz trešo prejudiciālo jautājumu:
- “1) Vai miertiesnesis kā iesniedzējtiesa ietilpst tādas Savienības dalībvalsts “vispārējās jurisdikcijas tiesas” jēdzienā, kam ir kompetence iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu, kaut gan valsts tiesiskajā regulējumā viņa nodarbinātības nestabilitātes dēļ – lai gan šis miertiesnesis, būdams iekļauts valsts tiesu sistēmā, veic tādas pašas tiesas spriešanas funkcijas kā profesionālie tiesneši, – viņam netiek atzīti darba nosacījumi, kas ir līdzvērtīgi vispārējās jurisdikcijas tiesnešu darba nosacījumiem, pārkāpjot Savienības dalībvalsts vispārējās jurisdikcijas tiesas neatkarības un objektivitātes garantijas, kas norādītas Tiesas 2006. gada 19. septembra spriedumā *Wilson* (C-506/04, EU:C:2006:587, 47.–53. punkts), 2018. gada

27. februāra spriedumā *Associação Sindical dos Juizes Portugueses* (C-64/16, EU:C:2018:117, 32. un 41.–45. punkts), kā arī 2018. gada 25. jūlija spriedumā *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 50.–54. punkts)?

- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai miertiesnese, kas ir prasītāja, ietilpst jēdzienā “noteikta laika darba ņēmējs”, kas ir minēts Direktīvas 2003/88 1. panta 3. punktā un 7. pantā kopsakarā ar [Pamatnolīguma] 2. klauzulu un Hartas 31. panta 2. punktu, kā Tiesa to interpretējusi 2012. gada 1. marta spriedumā *O'Brien* (C-393/10, EU:C:2012:110) un 2017. gada 29. novembra spriedumā *King* (C-214/16, EU:C:2017:914), un, ja atbilde ir apstiprinoša, vai vispārējās jurisdikcijas tiesnesis vai profesionālais tiesnesis var tikt uzskatīts par pastāvīgu darba ņēmēju, kas salīdzināms ar “miertiesnesi”, noteikta laika darba ņēmēju, nolūkā piemērot [Pamatnolīguma] 4. klauzulā minētos tāds pašus darba nosacījumus?
- 3) Ja atbilde uz pirmo un otro jautājumu ir apstiprinoša, vai Hartas 47. pantam kopsakarā ar LESD 267. pantu, ievērojot Tiesas judikatūru Itālijas valsts atbildības jomā par to, ka tās pēdējās instances tiesa acīmredzami ir pārkāpusi [Savienības] tiesisko regulējumu, 2003. gada 30. septembra spriedumā *Köbler* (C-224/01, EU:C:2003:513), 2006. gada 13. jūnija spriedumā *Traghetti del Mediterraneo* (C-173/03, EU:C:2006:391) un 2011. gada 24. novembra spriedumā Komisija/Itālija (C-379/10, nav publicēts, EU:C:2011:775), ir pretrunā 1988. gada 13. aprīļa *legge n° 117 – Risarcimento dei danni cagionati nell'esercizio delle funzioni giudiziarie e responsabilità civile dei magistrati* (Likums Nr. 117 par to zaudējumu atlīdzināšanu, kas ir nodarīti, veicot tiesas spriešanas funkcijas, un tiesnešu civiltiesisko atbildību) (1988. gada 15. aprīļa *GURI* Nr. 88) 2. panta 3. un 3.*bis* punkts, kas paredz tiesas atbildību ar nodomu izdarīta pārkāpuma un nopietna pārkāpuma gadījumos, “ja tiek acīmredzami pārkāpts likums, kā arī [...] Savienības tiesības”, un kas liek valsts tiesai izvēlēties – un jebkura izvēle būs pamats civiltiesiskajai un disciplinārajai atbildībai attiecībā pret valsti lietās, kurās galvenie lietas dalībnieki ir valsts pārvaldes iestādes, it īpaši, kad lietu skatošais tiesnesis ir miertiesnesis, kurš strādā noteikta laika darbu bez faktiskas juridiskās, finansiālās un sociālās aizsardzības, kā aplūkojamajā gadījumā, vai pārkāpt valsts tiesību normu, nepiemērojot to un piemērojot [...] Savienības tiesības, kā tās interpretējusi Tiesa, vai savukārt pārkāpt [...] Savienības tiesības, piemērojot valsts tiesību normas, kuras liedz atzīt tiesību efektīvu aizsardzību un ir pretrunā Direktīvas 2003/88 1. panta 3. punktam un 7. pantam, [Pamatnolīguma] 2. un 4. klauzulai un Hartas 31. panta 2. punktam?”

Tiesvedība Tiesā

- 25 Iesniedzējtiesa lūdza, lai lieta tiktu skatīta Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23.a pantā paredzētajā steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā.
- 26 2018. gada 6. novembrī Tiesa pēc tiesneša referenta ziņojuma un ģenerālvokātes uzklaušīšanas nolēma, ka šis lūgums nav jāapmierina.

Par lūgumu atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu

- 27 Pēc ģenerālvokātes secinājumu nolasišanas prasītāja pamatlietā ar dokumentu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 29. janvārī, lūdza saskaņā ar Tiesas Reglamenta 83. pantu izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu.
- 28 Lūguma pamatojumam viņa būtībā norāda, ka, runājot par elementiem, kas veido miertiesnešu atalgojumu, ģenerālvokāte secinājumos ir pamatojusies uz Tiesas judikatūru, kas nav tikusi apspriesta 2019. gada 28. novembra tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklaušīšanai. Prasītāja pamatlietā apstrīd ģenerālvokātes vērtējumu, kas attiecas uz apmaksāta atvaļinājuma atalgojuma aprēķināšanas

metodi, un konkrētāk dažus atalgojuma aspektus, kuri ir jāizmanto minētā atalgojuma aprēķināšanai. Tādējādi prasītāja pamatlietā uzskata, ka ģenerālvokāte ir ieviesusi jaunu argumentu, kas nav apspriests tiesas sēdē.

- 29 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 252. panta otro daļu ģenerālvokāts, ievērojot pilnīgu objektivitāti un neatkarību, atklātā tiesas sēdē sniedz pamatotus secinājumus lietās, kurās saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtiem ir vajadzīga ģenerālvokāta piedalīšanās. Tiesai nav saistoši nedz šie secinājumi, nedz pamatojums, ar kādu ģenerālvokāts tos izdara (spriedums, 2020. gada 19. marts, *Sánchez Ruiz* u.c., C-103/18 un C-429/18, EU:C:2020:219, 42. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 30 Šajā kontekstā ir jānorāda arī, ka Eiropas Savienības Tiesas statūtos un Reglamentā nav paredzēta iespēja šo statūtu 23. pantā minētajiem lietas dalībniekiem vai ieinteresētajām personām sniegt apsvērumus, atbildot uz ģenerālvokāta sniegtajiem secinājumiem. Līdz ar to viena lietas dalībnieka vai šādas ieinteresētās personas nepieņemšana ģenerālvokāta secinājumiem neatkarīgi no jautājumiem, ko viņš tajos ir izvērtējis, pati par sevi nevar būt iemesls, kas pamato mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu (spriedums, 2020. gada 19. marts, *Sánchez Ruiz* u.c., C-103/18 un C-429/18, EU:C:2020:219, 43. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 31 No tā izriet, ka, tā kā prasītājas pamatlietā iesniegtā lūguma atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu mērķis ir ļaut viņai atbildēt uz ģenerālvokātes ieņemto nostāju viņas secinājumos, tas nevar tikt apmierināts.
- 32 To ņemot vērā, saskaņā ar Reglamenta 83. pantu Tiesa jebkurā brīdī, uzklusējusi ģenerālvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu, it īpaši, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas iesniedz ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu, vai arī ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz argumentu, kuru lietas dalībnieki vai Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētās ieinteresētās personas nav apsprieduši.
- 33 Taču šajā gadījumā Tiesa pēc ģenerālvokātes uzklusēšanas uzskatīja, ka tās rīcībā ir visa informācija, kas ir vajadzīga, lai atbildētu uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem, un ka šī lieta nav jāizskata, pamatojoties uz argumentu, kuru ieinteresētās personas nav apspriedušas.
- 34 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, rīkojums par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu nav jāizdod.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pieņemamību

- 35 Itālijas Republika un Eiropas Komisija norāda, pirmkārt, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu kopumā ir nepieņemams, jo miertiesu, kas ir iesniegusi lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, nevar uzskatīt par valsts tiesu LESD 267. panta izpratnē, jo šajā ziņā nav izpildīti trīs būtiski nosacījumi.
- 36 Pirmām kārtām prasība par neatkarību neesot ievērota it īpaši no otrā, iekšēja rakstura aspekta viedokļa, jo iesniedzējtiesa noteikti esot ieinteresēta pamatlietas iznākumā tāpēc, ka pieder miertiesu kategorijai. Tādējādi iesniedzējtiesu nevar uzskatīt par objektīvu.
- 37 Otrām kārtām, runājot par iesniedzējtiesas nolēmuma obligāto raksturu, Itālijas Republika un Komisija norāda, pirmkārt, ka prasītājas pamatlietā paustās pretenzijas iekļaujas strīdā par tiesībām uz darbu, kas ir saistītas ar jautājumu, vai miertiesneši ir darba ņēmēji, un, otrkārt, ka miertiesnešu kompetence ir balstīta uz Itālijas tiesībās aizliegtu prasītājas pamatlietā prasījumu pret Itālijas valsti sadalījumu.

- 38 Trešām kārtām Itālijas valdība un Komisija uzskata, ka šajā gadījumā maksājuma rīkojuma procedūrai, ko izskata iesniedzējtiesa, nepiemīt uz sacīkstes principu balstīts raksturs.
- 39 Otrkārt, Komisija pauž šaubas, no vienas puses, par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu nepieciešamību un, no otras puses, par uzdoto jautājumu atbilstību pamatlietā izskatāmā strīda atrisināšanai. Tā uzskata pirmām kārtām, ka iesniedzējtiesa, lai gan pati lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu 22. punktā apgalvo, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav vajadzīgs, nav skaidri izskaidrojusi iemeslus, kas tai ir likuši šaubīties par dažu Savienības tiesību normu interpretāciju. Otrām kārtām Komisija uzskata, no vienas puses, ka otrais jautājums nav uzdots, lai atbildētu uz iesniedzējtiesas reālām šaubām par Savienības tiesību interpretāciju, un, no otras puses, ka trešajam jautājumam nav nekādas saistības ar pamatlietā izskatāmā strīda realitāti vai priekšmetu.
- 40 Šajā ziņā ir jāpārbauda, pirmkārt, vai šajā gadījumā miertiesā, kas ir iesniegusi šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, atbilst kritērijiem, lai to varētu uzskatīt par valsts tiesu LESD 267. panta izpratnē.
- 41 Šī problemātika ir izvirzīta arī pirmajā jautājumā, kura mērķis būtībā ir noskaidrot, vai miertiesā ietilpst jēdzienā “kādas dalībvalsts tiesa” LESD 267. panta izpratnē.
- 42 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai novērtētu, vai attiecīgā iestāde, kas iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, ir uzskatāma par “tiesu” LESD 267. panta izpratnē, kas ir vienīgi Savienības tiesību jautājums, Tiesa ņem vērā vairāku faktoru kopumu, piemēram, vai iestāde ir izveidota ar likumu, vai tā ir pastāvīga, vai tās pieņemtie nolēmumi ir saistoši, vai tiesvedība tajā notiek atbilstoši sacīkstes principam, vai tā piemēro tiesību normas, kā arī vai tā ir neatkarīga (spriedums, 2020. gada 21. janvāris, *Banco de Santander*, C-274/14, EU:C:2020:17, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 43 Šajā gadījumā Tiesai nodotajos lietas materiālos ietvertie elementi neļauj šaubīties, ka miertiesā atbilst kritērijiem, kas ir saistīti ar tās izveidošanu ar likumu, tās pastāvīgumu un to, ka tā piemēro tiesību normas.
- 44 Turpretī vispirms rodas jautājums, vai tā atbilst neatkarības kritērijam. Iesniedzējtiesā saistībā ar savu neatkarību pauž šaubas, kas ir saistītas ar Itālijas miertiesu darba nosacījumiem.
- 45 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka valstu tiesu neatkarība ir īpaši būtiska tiesu sadarbības sistēmas, ko iemieto LESD 267. pantā paredzētais prejudiciāla nolēmuma tiesvedības mehānisms, pienācīgai darbībai, jo atbilstīgi šī sprieduma 42. punktā atgādinātajai Tiesas pastāvīgajai judikatūrai šo mehānismu var iedarbināt vienīgi instance, kurai ir uzticēts piemērot Savienības tiesības un kura tostarp atbilst šim neatkarības kritērijam (spriedums, 2020. gada 21. janvāris, *Banco de Santander*, C-274/14, EU:C:2020:17, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 46 Saskaņā ar Tiesas judikatūru “neatkarības” jēdziens ietver divus aspektus. Pirmais aspekts, kam ir ārējs raksturs, ietver prasību, lai attiecīgā iestāde pildītu savas funkcijas pilnīgi autonomi, ne ar vienu nebūdamā nedz hierarhiskās, nedz padotības attiecībās un nesaņemot jebkādas izcelsmes norādījumus vai instrukcijas, un tādējādi ir pasargāta no ārējas iejaukšanās vai spiediena, kas varētu apdraudēt tās locekļu spriešanas neatkarību un ietekmēt to lēmumus (spriedums, 2020. gada 21. janvāris, *Banco de Santander*, C-274/14, EU:C:2020:17, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 47 Vēl runājot par jēdziena “neatkarība” ārējo aspektu, ir jāatgādina, ka attiecīgās iestādes locekļu neatceļamība ir garantija, kas ir raksturīga tiesnešu neatkarībai, jo tās mērķis ir aizsargāt personas, kuru uzdevums ir iztiesāt strīdus (spriedums, 2020. gada 21. janvāris, *Banco de Santander*, C-274/14, EU:C:2020:17, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 48 Atbilstoši neatceļamības principam, kura būtiskā nozīme ir jāuzsver, tiesnešiem tostarp ir jāpaliek amatā līdz brīdim, kad viņi sasniedz obligāto pensionēšanās vecumu, vai līdz savu pilnvaru termiņa beigām, ja tās ir piešķirtas uz noteiktu laiku. No minētā principa, lai gan tam nav absolūta rakstura, izņēmumi var būt tikai ar nosacījumu, ka tas ir pamatots ar attaisnojošiem un primāriem iemesliem, ievērojot samērīguma principu. Tādējādi parasti tiek pieņemts, ka tiesneši, ievērojot atbilstošas procedūras, var tikt atcelti, ja tie nevar turpināt pildīt savas funkcijas nespējas vai būtiska pārkāpuma dēļ (spriedums, 2020. gada 21. janvāris, *Banco de Santander*, C-274/14, EU:C:2020:17, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 49 Tiesas tiesnešu neatceļamības garantijai tāpat ir nepieciešams, lai gadījumi, kuros šīs iestādes locekļus var atcelt no amata, būtu noteikti īpašos tiesību aktos, skaidrās tiesību normās, kas sniedz garantijas, kuras pārsniedz nelikumīgas atcelšanas gadījumā piemērojamos vispārīgajos administratīvo tiesību un darba tiesību noteikumos paredzētās garantijas (spriedums, 2020. gada 21. janvāris, *Banco de Santander*, C-274/14, EU:C:2020:17, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 50 Otrs, iekšēja rakstura “neatkarības” jēdziena aspekts ir saistīts ar “objektivitātes” jēdzienu un attiecas uz to, ka tiek saglabāta vienāda attieksme pret lietas dalībniekiem un to attiecīgajām interesēm saistībā ar strīda priekšmetu. Šim aspektam ir vajadzīga objektivitāte un neieinteresētība lietas iznākumā, atskaitot tiesību normu stingru piemērošanu (spriedums, 2020. gada 21. janvāris, *Banco de Santander*, C-274/14, EU:C:2020:17, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 51 Šādām neatkarības un objektivitātes garantijām ir nepieciešams, lai pastāvētu tiesību normas, it īpaši attiecībā uz tiesas sastāvu, iecelšanu, pilnvaru ilgumu, kā arī tās locekļu atturēšanās, noraidīšanas un atcelšanas iemesliem, lai kļiedētu indivīdos jebkādas pamatotas šaubas par minētās tiesas ārēju ietekmējamību un tās neitralitāti attiecībā uz interesēm, kas saduras (spriedums, 2020. gada 21. janvāris, *Banco de Santander*, C-274/14, EU:C:2020:17, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 52 Šajā gadījumā, runājot par miertiesnešu iecelšanu amatā, ir jākonstatē, ka saskaņā ar piemērojamo valsts tiesisko regulējumu, it īpaši Likuma Nr. 374/1991 4. pantu, miertiesneši tiek iecelti amatā ar Itālijas Republikas prezidenta dekrētu pēc apspriešanās ar Augstāko tieslietu padomi pēc teritoriāli kompetentās tieslietu padomes priekšlikuma, kuru papildina pieci pārstāvji, ko, kopīgi vienojoties, ir izraudzījušās apelācijas tiesas apgabala advokātu un prokuroru kolēģiju padomes.
- 53 Runājot par miertiesnešu funkciju ilgumu, ir jānorāda, ka no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka šo tiesnešu pilnvaru ilgums ir četri gadi, ko termiņa beigās var atjaunot uz tādu pašu termiņu. Turklāt miertiesneši principā paliek amatā līdz četru gadu pilnvaru beigām, ja vien tas netiek atjaunots.
- 54 Runājot par miertiesnešu atsaukšanu, no šiem lietas materiāliem izriet, ka viņu atsaukšanas gadījumi un ar to saistītās īpašas procedūras ir noteiktas skaidros tiesību aktos valsts mērogā.
- 55 Turklāt ir skaidrs, ka miertiesneši savas funkcijas veic pilnīgi patstāvīgi, ievērojot noteikumus disciplinārlietu jomā un bez ārēja spiediena, kas var ietekmēt viņu lēmumus.
- 56 Runājot par prasību par neatkarību, kura aplūkota no otrā, tās iekšējā aspekta, kas ir paredzēts šī sprieduma 50. punktā, kā ģenerālvokāte to ir norādījusi secinājumā 51. punktā, pietiek konstatēt, ka Tiesa jau vairākkārt ir atbildējusi uz prejudiciāliem jautājumiem, kuri attiecas uz tiesnešu statusu, nepaužot šaubas par iesniedzējtiesu, kas ir uzdevušas šos jautājumus, neatkarību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 13. jūnijs, *Florescu u.c.*, C-258/14, EU:C:2017:448; 2018. gada 27. februāris, *Associação Sindical dos Juizes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, 2019. gada 7. februāris, *Escribano Vindel*, C-49/18, EU:C:2019:106, kā arī 2019. gada 19. novembris, A. K. u.c. (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība), C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982).

- 57 Ņemot vērā šī sprieduma 44.–56. punktā izklāstītos apsvērumus, ir jāuzskata, ka prasība par neatkarību šajā gadījumā ir izpildīta.
- 58 Pēc tam rodas jautājums par iesniedzējtiesas nolēmuma saistošo raksturu.
- 59 Itālijas Republika un Komisija ir paudušas šaubas par iesniedzējtiesas kompetenci izskatīt tādu strīdu kā pamatlietā aplūkotais, ciktāl, pirmkārt, prasītājas pamatlietā paustās pretenzijas iekļaujas strīdā par darba tiesībām, kas attiecas uz to, vai miertiesneši ir darba ņēmēji. Šajā ziņā pietiek norādīt, ka ir skaidrs, ka strīds pamatlietā ir nevis strīds darba tiesību jomā, bet strīds saistībā ar prasību izmaksāt atlīdzību, kas ir vērsta pret valsti. Turklāt Itālijas Republika un Komisija neapstrīd, ka miertiesnešu kompetencē ir izskatīt šādas prasības.
- 60 Runājot, otrkārt, par prasītājas pamatlietā prasījumu iespējamo sadalījumu, ir jānorāda, ka no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka saskaņā ar *codice di procedura civile* (Civilprocesa kodeksa) 7. panta pirmo daļu miertiesneša kompetencē ir izskatīt strīdus par kustamu mantu, kuras vērtība nepārsniedz 5000 EUR, ja tie ar likumu nav iekļauti citas tiesas kompetencē. Saskaņā ar šo pašu lēmumu *legge 12 novembre 2011, n. 183* (2011. gada 12. novembra Likums Nr. 183) 4. panta 43. punktā nav paredzēta nekāda atruna saistībā ar materiāltiesisko kompetenci, un tādējādi prasītājas pamatlietā lūgums izdot maksājuma rīkojumu Itālijas valdībai ir pareizi iesniegts iesniedzējtiesas kompetences robežās atkarībā no tās vērtības un teritoriālās kompetences.
- 61 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka Tiesa nevar ne atspēkot iesniedzējtiesas vērtējumu par prasības pamatlietā pieņemamību, kas prejudiciāla nolēmuma tiesvedības ietvaros ietilpst valsts tiesas kompetencē, ne pārbaudīt, vai iesniedzējtiesas lēmums ir pieņemts saskaņā ar valsts noteikumiem par tiesu darba organizāciju un procesu (spriedums, 2018. gada 10. decembris, *Wightman* u.c., C-621/18, EU:C:2018:999, 30. punkts, kā arī rīkojums, 2019. gada 17. janvāris, *Rossi* u.c., C-626/17, nav publicēts, EU:C:2019:28, 22. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Tiesai ir jāievēro lēmums par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko ir pieņēmusi kādas dalībvalsts tiesa, ja šis lēmums nav atcelts saskaņā ar valsts tiesībās iespējami paredzētajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem (spriedumi, 2016. gada 7. jūlijs, *Genentech*, C-567/14, EU:C:2016:526, 23. punkts, kā arī 1996. gada 11. jūlijs, *SFEI* u.c., C-39/94, EU:C:1996:285, 24. punkts).
- 62 Jāpiebilst, ka šajos apstākļos šāda situācija atšķiras no situācijām, kas it īpaši ir aplūkotas lietā, kurā ir taisīts 2018. gada 6. septembra rīkojums *Di Girolamo* (C-472/17, nav publicēts, EU:C:2018:684) un 2019. gada 17. decembra rīkojums *Di Girolamo* (C-618/18, nav publicēts, EU:C:2019:1090), un kurā iesniedzējtiesa skaidri bija norādījusi, ka tās kompetencē nav izskatīt tajā iesniegto lūgumu.
- 63 Visbeidzot, runājot par iesniedzējtiesā notiekošās tiesvedības uz sacikstes principu balstīto raksturu, pietiek atgādināt, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru LESD 267. pants vēršanos Tiesā nepadara atkarīgu no tiesvedības iesniedzējtiesā uz sacikstes principu balstītā rakstura. Savukārt no šī panta izriet, ka valsts tiesām ir tiesības vērsties Tiesā tikai tad, ja tās izskata strīdu un ja tām ir jālemj tiesvedībā, kuras beigās tiks pieņemts lēmums, kam piemīt tiesas nolēmuma raksturs (spriedumi, 2008. gada 16. decembris, *Cartesio*, C-210/06, EU:C:2008:723, 56. punkts, un 2019. gada 4. septembris, *Salvoni*, C-347/18, EU:C:2019:661, 26. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Tā tas ir šajā gadījumā.
- 64 Turklāt, kā ģenerālvokāte to ir norādījusi secinājumā 62. punktā, Tiesa jau ir atzinusi, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu tai var tikt iesniegts arī maksājuma rīkojuma procedūras ietvaros (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1971. gada 14. decembris, *Politi*, 43/71, EU:C:1971:122, 4. un 5. punkts, kā arī 1998. gada 8. jūnijs, *Corsica Ferries France*, C-266/96, EU:C:1998:306, 23. punkts).
- 65 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, Komisijas un Itālijas valdības paustās šaubas ir jāklīdzē un ir jākonstatē, ka miertiesas atbilst kritērijiem, lai to uzskatītu par “kādas dalībvalsts tiesu” LESD 267. panta izpratnē.

- 66 Otrkārt, runājot par vajadzību iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu un uzdoto jautājumu atbilstību, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienīgi valsts tiesa, kura izskata strīdu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ievērojot lietas īpatnības, var noteikt, cik lielā mērā ir vajadzīgs prejudiciālais nolēmums, lai šī tiesa varētu taisīt spriedumu, un cik atbilstīgi ir jautājumi, ko tā uzdod Tiesai. Līdz ar to, tā kā uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību normas interpretāciju, Tiesai principā par tiem ir jālemj (spriedums, 2019. gada 19. novembris, A. K. u.c. (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība), C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982, 97. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 67 No tā izriet, ka uz jautājumiem par Savienības tiesībām ir attiecināms atbilstības pieņēmums. Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas uzdoto prejudiciālo jautājumu tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību normas interpretācijai nav nekādas saistības ar pamatlietas faktisko situāciju vai priekšmetu, ja problēma ir hipotētiska vai arī ja Tiesas rīcībā nav faktisko vai tiesību elementu, kas ir vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedumi, 2019. gada 19. novembris, A. K. u.c. (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība), C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982, 98. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra, un 2017. gada 19. oktobris, *Paper Consult*, C-101/16, EU:C:2017:775, 29. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 68 Tādējādi, tā kā lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pamats prejudiciālā nolēmuma tiesvedībai Tiesā, ir neatsverami, ka valsts tiesa tajā skaidri norāda faktiskos apstākļus un tiesisko regulējumu, kurā pamatlieta iekļaujas, un sniedz vismaz minimālu skaidrojumu par iemesliem, kāpēc ir izvēlētas Savienības tiesību normas, kuru interpretāciju tā lūdz, kā arī par saikni, kuru tā ir konstatējusi starp šīm tiesību normām un tajā izskatāmajai lietai piemērojamo valsts tiesisko regulējumu (šajā nozīmē skat. it īpaši spriedumu, 2017. gada 9. marts, *Milkova*, C-406/15, EU:C:2017:198, 73. punkts, kā arī rīkojumu, 2020. gada 16. janvāris, *Telecom Italia* u.c., C-368/19, nav publicēts, EU:C:2020:21, 37. punkts).
- 69 Šīs kumulatīvās prasības par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturu skaidri ir ietvertas Reglamenta 94. pantā. No tā it īpaši izriet, ka lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāietver “to iemeslu izklāsts, kas likuši iesniedzējtiesai šaubīties par noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju, kā arī saikne, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un pamatlietai piemērojamajiem valsts tiesību aktiem”.
- 70 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka no iesniedzējtiesas lēmuma 22. punkta skaidri izriet, ka šajā punktā tā ir norādījusi tikai prasītājas pamatlietā argumentāciju, saskaņā ar kuru esot iespējams apmierināt tās lūgumu, neuzdodot jautājumus Tiesai, un tā nekādā ziņā neapgalvo, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav vajadzīgs tajā izskatāmā strīda izšķiršanai.
- 71 Turklāt, kā ģenerālvokāte to ir norādījusi secinājumā 32. un 33. punktā, saistībā ar otro prejudiciālo jautājumu ir svarīgi uzsvērt, ka tas nav neatbilstīgs, jo ar šo jautājumu, lai uzzinātu, vai prasītāja pamatlietā var prasīt zaudējumu atlīdzību saistībā ar apmaksāta atvaļinājuma atteikumu, iesniedzējtiesa vēlas saņemt paskaidrojumus par jēdzienu “darba ņēmējs” Direktīvas 2003/88 izpratnē un nediskriminācijas principu, kas ir ietverts Pamatnolīgumā, lai noskaidrotu, vai tie ir piemērojami Itālijas mīrtiesnešiem.
- 72 Kā ģenerālvokāte to ir norādījusi secinājumā 34. punktā, uz šiem jautājumiem ir jāsniedz skaidrojumi.
- 73 Savukārt, runājot par trešo jautājumu, ir jānorāda, ka pamatlieta attiecas nevis uz tiesnešu personisko atbildību, bet uz lūgumu izmaksāt atlīdzību saistībā ar apmaksātu atvaļinājumu. Iesniedzējtiesa nav paskaidrojusi ne to, kāpēc tai ir vajadzīga Hartas 47. panta interpretācija, lai pieņemtu lēmumu, ne arī saikni, ko tā ir konstatējusi starp Savienības tiesību normām, kuru interpretāciju tā lūdz sniegt, un pamatlietā piemērojamajiem valsts tiesību aktiem.

- 74 Turklāt no iesniedzējtiesas lēmuma nekādā ziņā neizriet, ka varētu tikt apšaubīta iesniedzējtiesas atbildība ar nodomu izdarīta pārkāpuma vai nopietna pārkāpuma gadījumos.
- 75 Šādos apstākļos, ņemot vērā visus šos elementus, ir jākonstatē, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams, izņemot trešo jautājumu.

Par lietas būtību

Par pirmo jautājumu

- 76 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai LESD 267. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka *Giudice di pace* (miertiesā) ietilpst jēdzienā “kādas dalībvalsts tiesa” šī panta izpratnē.
- 77 Šajā gadījumā no šī sprieduma 42.–65. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka tā tas ir. Tādējādi uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka *Giudice di pace* (miertiesā) ietilpst jēdzienā “kādas dalībvalsts tiesa” šī panta izpratnē.

Par otro jautājumu

- 78 Vispirms ir jānorāda, ka otrajam jautājumam ir trīs dažādi aspekti, kuru mērķis ir novērtēt iespējamās miertiesnešu tiesības saņemt apmaksātu atvaļinājumu, pamatojoties uz Savienības tiesībām. Līdz ar to šis jautājums vispirms attiecas uz jēdziena “darba ņēmējs” interpretāciju Direktīvas 2003/88 izpratnē, lai noskaidrotu, vai *Giudice di pace* (miertiesnesis), piemēram, prasītāja pamatlietā, var ietilpt šajā jēdzienā, ciktāl šīs direktīvas 7. panta 1. punktā ir noteikts, ka dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka katram darba ņēmējam ir tiesības uz apmaksātu ikgadēju, vismaz četras nedēļas ilgu atvaļinājumu. Pēc tam minētais jautājums attiecas uz jēdzienu “noteikta laika darba ņēmējs” Pamatnolīguma izpratnē. Visbeidzot, ja šis pēdējais minētais jēdziens attiecas uz miertiesnesi, iesniedzējtiesa jautā, vai viņu var salīdzināt ar vispārējās jurisdikcijas tiesniešiem šī Pamatnolīguma 4. klauzulā paredzētā nediskriminācijas principa piemērošanas nolūkā, kuriem ir tiesības uz apmaksātu papildu, kopumā 30 dienas ilgu ikgadējo atvaļinājumu.

– Par Direktīvu 2003/88

- 79 Ar otrā jautājuma pirmo daļu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2003/88 7. panta 1. punkts un Hartas 31. panta 2. punkts ir interpretējami tādējādi, ka miertiesnesis, kas savas funkcijas veic kā pamatdarbību un kas saņem atlīdzības, kuras ir saistītas ar sniegtajiem pakalpojumiem, kā arī atlīdzību par katru faktiski nostrādāto mēnesi, var ietilpt jēdzienā “darba ņēmējs” šo tiesību normu izpratnē.
- 80 Pirmkārt, ir jānoskaidro, vai šī direktīva ir piemērojama šajā lietā.
- 81 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Direktīvas 2003/88 1. panta 3. punktā tās piemērošanas joma ir definēta, atsaucoties uz Direktīvas 89/391 2. pantu.
- 82 Saskaņā ar Direktīvas 89/391 2. panta 1. punktu šī direktīva ir piemērojama “visām valsts un privātas darbības nozarēm”.
- 83 Tomēr, kā tas izriet no minētās direktīvas 2. panta 2. punkta pirmās daļas, tā tomēr nav piemērojama, ja tā ir nenovēršamā pretrunā dažu valsts dienestu, piemēram, bruņoto spēku vai policijas, darbības īpatnībām vai dažām konkrētām darbībām kādā civilās aizsardzības dienestā.

- 84 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru kritērijs, kas ir izmantots Direktīvas 89/391 2. panta 2. punkta pirmajā daļā, lai dažas darbības izslēgtu no šīs direktīvas piemērošanas jomas un netieši no Direktīvas 2003/88 piemērošanas jomas, ir balstīts nevis uz darbaņēmēju piederību kādai no civildienesta nozarēm, kuras ir paredzētas šajā tiesību normā, kas aplūkota kopumā, bet tikai uz dažu tādu īpašu uzdevumu specifisko raksturu, kurus veic šajā tiesību normā paredzēto nozaru darbaņēmēji, t.i., raksturu, kas pamato izņēmumu no noteikumiem par darbaņēmēju drošības un veselības aizsardzību, ņemot vērā absolūtu vajadzību nodrošināt efektīvu sabiedrības aizsardzību (spriedums, 2018. gada 20. novembris, *Sindicatul Familia Constanța* u.c., C-147/17, EU:C:2018:926, 55. punkts).
- 85 Šajā gadījumā, pat ja miertiesneša kā tiesas darbība skaidri nav minēta Direktīvas 89/391 2. panta 1. punktā paredzētajos piemēros, tā ietilpst publiskā sektora darbības jomā. Tādējādi tā principā ietilpst Direktīvas 89/391 un Direktīvas 2003/88 piemērošanas jomā.
- 86 Turklāt, kā ģenerāladvokāts to ir norādījis secinājumā 71. punktā, nekas nepamato Direktīvas 89/391 2. panta 2. punkta pirmās daļas piemērošanu miertiesnešiem un viņu vispārīgu izslēgšanu no abu šo direktīvu piemērošanas jomas.
- 87 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka Direktīva 2003/88 pamatlietā ir piemērojama.
- 88 Otrkārt, ir jāatgādina, ka, lai piemērotu Direktīvu 2003/88, jēdzienu “darbaņēmējs” nevar interpretēt atšķirīgi atkarībā no valstu tiesībām, bet tam ir autonoma nozīme atbilstoši Savienības tiesībām (spriedumi, 2015. gada 26. marts, *Fenoll*, C-316/13, EU:C:2015:200, 25. punkts, un 2018. gada 20. novembris, *Sindicatul Familia Constanța* u.c., C-147/17, EU:C:2018:926, 41. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 89 Šis konstatējums ir spēkā arī nolūkā interpretēt jēdzienu “darbaņēmējs” Direktīvas 2003/88 7. panta un Hartas 31. panta 2. punkta izpratnē, lai nodrošinātu darbaņēmēju tiesību uz apmaksātu atvaļinājumu vienvēidīgu *ratione personae* piemērojamību (spriedums, 2015. gada 26. marts, *Fenoll*, C-316/13, EU:C:2015:200, 26. punkts).
- 90 Minētais jēdziens ir jādefinē saskaņā ar objektīviem kritērijiem, kas raksturo darba attiecības, ņemot vērā attiecīgo personu tiesības un pienākumus (spriedums, 2018. gada 20. novembris, *Sindicatul Familia Constanța* u.c., C-147/17, EU:C:2018:926, 41. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 91 Valsts tiesai, kvalificējot “darbaņēmēja” jēdzienu, ir jābalstās uz objektīviem kritērijiem un kopumā jāizvērtē visi tajā izskatāmās lietas apstākļi, ņemot vērā gan attiecīgās darbības raksturu, gan starp attiecīgajām pusēm pastāvošās attiecības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 14. oktobris, *Union syndicale Solidaires Isère*, C-428/09, EU:C:2010:612, 29. punkts).
- 92 Tomēr Tiesa iesniedzējtiesai var norādīt principus un kritērijus, kas tai ir jāņem vērā šajā izvērtēšanā.
- 93 Jāatgādina, pirmkārt, ka par “darbaņēmēju” ir jāuzskata visas personas, kas veic reālas un faktiskas darbības, izņemot tik nebūtiskas darbības, ka tās var tikt uzskatītas par pilnībā mazsvarīgām un papildu rakstura darbībām (spriedums, 2015. gada 26. marts, *Fenoll*, C-316/13, EU:C:2015:200, 27. punkts).
- 94 Otrkārt, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru darba tiesisko attiecību būtiska iezīme ir tāda, ka persona noteiktu laiku sniedz pakalpojumus citai personai un atbilstoši tās norādījumiem, par to saņemot atlīdzību (spriedums, 2018. gada 20. novembris, *Sindicatul Familia Constanța* u.c., C-147/17, EU:C:2018:926, 41. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 95 Vispirms, runājot par darbībām, ko prasītāja pamatlietā ir veikusi kā miertiesnese, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka tās ir reālas un faktiskas un ka viņa tās turklāt veic kā pamatdarbību. It īpaši noteiktu laiku, šajā gadījumā laikposmā no 2017. gada 1. jūlija līdz 2018. gada 30. jūnijam, viņa pirmām kārtām kā tiesnese krimināllietās esot taisījusi 478 spriedumus, kā arī 1326 rīkojumus un otrām kārtām esot vadījusi divas tiesas sēdes nedēļā. Šīs darbības nešķiet pilnībā mazsvarīgas un papildu rakstura darbības.
- 96 Šajā kontekstā, runājot par to pamatlietā aplūkoto juridisko attiecību raksturu, kuru ietvaros prasītāja pamatlietā veic savas funkcijas, ir jāatgādina, ka Tiesa jau ir atzinusi, ka darba attiecību *sui generis* juridiskais raksturs, ņemot vērā valsts tiesības, nevar nekādā veidā ietekmēt “darba ņēmēja” statusu Savienības tiesību izpratnē (spriedums, 2015. gada 26. marts, *Fenoll*, C-316/13, EU:C:2015:200, 31. punkts).
- 97 Pēc tam, runājot par atalgojumu, ir jāpārbauda, vai prasītājas pamatlietā saņemtās summas viņai tiek izmaksātas par viņas veikto profesionālo darbību.
- 98 Šajā ziņā no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka miertiesneši par viņu veiktajām darbībām saņem atlīdzību 35 vai 55 EUR apmērā, kam piemēro tādus pašus nodokļus kā parasto darba ņēmēju atalgojumam. Šādu atlīdzību viņi saņem par katru tiesas sēdi civillietā vai krimināllietā, pat ja runa nav par tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklaušīšanai, un par apzīmogošanu, kā arī par ikvienu citu procesu, kas nodots viņam izskatīšanai un pabeigts vai izslēgts no lietu reģistra. Turklāt šie tiesneši saņem atlīdzību par katru faktiski nostrādāto mēnesi kā izglītības izdevumu, pārkvalificēšanās izdevumu un vispārējo darbības izdevumu atmaksu.
- 99 Lai gan no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka miertiesnesis funkcijas veic “goda” tiesneša statusā un ka dažas no izmaksātajām summām ir izdevumu atmaksa, tomēr ir jākonstatē, ka prasītājas pamatlietā paveiktā darba apjoms un līdz ar to viņas saņemtās summas par šo darbu ir lielas. No šī lēmuma izriet, ka laikposmā no 2017. gada 1. jūlija līdz 2018. gada 30. jūnijam prasītāja pamatlietā pabeidza apmēram 1800 tiesvedības.
- 100 Tādējādi tas vien, ka valsts tiesiskajā regulējumā miertiesneša funkcijas ir kvalificētas kā “goda” tiesneša funkcijas, nenozīmē, ka finanšu pakalpojumi, ko miertiesnesis saņem, ir jāuzskata par tādiem, kuri ir saistīti ar atlīdzību.
- 101 Turklāt, lai gan ir skaidrs, ka atlīdzība par sniegtajiem pakalpojumiem ir būtiska darba attiecību iezīme, tomēr ir jāsecina, ka ne šīs atlīdzības ierobežotais apmērs, ne atlīdzībai paredzēto līdzekļu izcelsme nekādā veidā nevar ietekmēt “darba ņēmēja” statusu Savienības tiesību izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2006. gada 30. marts, *Mattern* un *Cikotic*, C-10/05, EU:C:2006:220, 22. punkts, kā arī 2009. gada 4. jūnijs, *Vatsouras* un *Koupatantze*, C-22/08 un C-23/08, EU:C:2009:344, 27. punkts).
- 102 Šādos apstākļos valsts tiesai, novērtējot faktus, kuru izskatīšana ir tikai šīs tiesas kompetencē, galīgi ir jāpārbauda, vai summas, ko prasītāja pamatlietā ir saņēmusi, veicot savu miertiesneses profesionālo darbību, ir atlīdzība, kas viņai var radīt materiālu labumu un nodrošina viņai iztikas līdzekļus.
- 103 Visbeidzot darba attiecības paredz pakļautības saiknes esamību starp darba ņēmēju un viņa darba devēju. Šādas saiknes esamība ir jāvērtē katrā atsevišķā gadījumā atkarībā no visiem elementiem un visiem apstākļiem, kas raksturo attiecības starp pusēm (spriedums, 2018. gada 20. novembris, *Sindicatul Familia Constanța* u.c., C-147/17, EU:C:2018:926, 42. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 104 Protams, tiesnešu amatam ir raksturīgi, ka viņi ir jāaizsargā pret ārēju iejaukšanos vai spiedienu, kas var apdraudēt viņu neatkarību, veicot tiesas funkcijas un tiesas spriešanas funkciju.
- 105 Tomēr, kā ģenerālvokāte to ir norādījusi secinājumā 83. punktā, šī prasība neliedz miertiesnešus kvalificēt par “darba ņēmējiem”.

- 106 Šajā ziņā no judikatūras izriet – tas, ka tiesnešiem ir piemērojami nodarbinātības noteikumi un ka viņus var uzskatīt par darba ņēmējiem, nekādā veidā neapdraud tiesu varas neatkarības principu un dalībvalstu iespēju paredzēt īpašus tiesu varu reglamentējošus noteikumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 1. marts, *O'Brien*, C-393/10, EU:C:2012:110, 47.punkts).
- 107 Šādos apstākļos, ja tikai ar apstākli, ka miertiesneši šajā gadījumā ir pakļauti disciplinārajai varai, ko īsteno *Consiglio superiore della magistratura* (Augstākā tieslietu padome, Itālija, turpmāk tekstā – “CSM”), nepietiek, lai varētu uzskatīt, ka attiecībās ar darba devēju viņi atrodas juridiskās pakļautības attiecībās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1987. gada 26. marts, Komisija/Nīderlande, 235/85, EU:C:1987:161, 14. punkts), šis apstāklis tomēr ir jāņem vērā visu pamatlietas faktisko apstākļu kontekstā.
- 108 Tādējādi ir jāņem vērā miertiesnešu darba organizācija.
- 109 Šajā ziņā no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka, pat ja miertiesneši savu darbu var organizēt elastīgāk nekā citu profesiju pārstāvji, viņiem ir jāievēro saraksti, kuros ir norādīts miertiesas sastāvs, kurā viņi ietilpst, jo šajos sarakstos sīki un saistošā veidā ir noteikta viņu darba organizācija, tostarp lietu sadale un tiesas sēžu datumi un laiki.
- 110 Vēl no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka miertiesnešiem ir jāievēro *Capo dell'Ufficio* (vadītājs, tiešais priekšnieks, Itālija) administratīvie rīkojumi. Šiem tiesnešiem ir jāievēro arī CSM speciālie un vispārīgie organizatoriskie lēmumi.
- 111 Iesniedzējtiesa piebilst, ka minētajiem tiesnešiem ir jābūt pastāvīgi pieejamiem un disciplinārlietu jomā viņi ir pakļauti pienākumiem, kas ir līdzīgi profesionālo tiesnešu pienākumiem.
- 112 Šādos apstākļos ir skaidrs, ka miertiesneši savas funkcijas veic no administratīvā viedokļa juridiskas pakļautības attiecību kontekstā, kas neietekmē viņu neatkarību tiesas spriešanas funkciju veikšanā, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- 113 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otrā jautājuma pirmo daļu ir jāatbild, ka Direktīvas 2003/88 7. panta 1. punkts un Hartas 31. panta 2. punkts ir interpretējami tādējādi, ka miertiesnesis, kas savu funkciju ietvaros veic reālu un faktisku darbību, kura nav ne pilnībā mazsvarīga, ne papildu rakstura darbība un par kuru viņš saņem atlīdzību, kam ir atalgojuma raksturs, var ietilpt jēdzienā “darba ņēmējs” šo tiesību normu izpratnē, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

– Par jēdzienu “noteikta laika darba ņēmējs” Pamatnolīguma izpratnē

- 114 Ar otrā jautājuma otro daļu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Pamatnolīguma 2. klauzulas 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka miertiesnesis, kas ir iecelts amatā uz ierobežotu laiku un kas savas funkcijas veic kā pamatdarbību, un kas saņem atlīdzības, kuras ir saistītas ar sniegtajiem pakalpojumiem, kā arī atlīdzību par katru faktiski nostrādāto mēnesi, ietilpst jēdzienā “noteikta laika darba ņēmējs” šīs tiesību normas izpratnē.
- 115 Šajā ziņā no minētās tiesību normas formulējuma izriet, ka tās piemērošanas joma ir paredzēta plaša, jo tā vispārīgi attiecas uz “noteikta laika darba ņēmējiem, kuriem ir darba līgums vai darba attiecības saskaņā ar likumiem, kolektīvajiem līgumiem vai praksi katrā dalībvalstī”. Turklāt Pamatnolīguma 3. klauzulas 1. punktā izklāstītā “noteikta laika darba ņēmēju” jēdziena definīcija ietver visus darba ņēmējus, nešķirojot viņus atkarībā no tā, vai viņu darba devējs ir publisko vai privāto tiesību subjekts, un neatkarīgi no tā, kā būtu kvalificējams viņu līgums saskaņā ar valsts tiesībām (spriedums, 2020. gada 19. marts, *Sánchez Ruiz* u.c., C-103/18 un C-429/18, EU:C:2020:219, 108. punkts).

- 116 Tādējādi Pamatnolīgums ir piemērojams visiem darba ņēmējiem, kas sniedz pakalpojumus par atlīdzību atbilstoši uz noteiktu laiku nodibinātām darba attiecībām, kuras tos saista ar darba devēju, ciktāl tos saista darba līgums vai darba attiecības valsts tiesību izpratnē, un ievērojot tikai Pamatnolīguma 2. klauzulas 2. punktā piešķirto dalībvalstu rīcības brīvību tā piemērošanā attiecībā uz noteiktām darba līgumu vai attiecību kategorijām, kā arī neattiecināšanu uz pagaidu darba aģentūras darbiniekiem atbilstoši Pamatnolīguma preambulas ceturtajai daļai (spriedums, 2020. gada 19. marts, *Sánchez Ruiz* u.c., C-103/18 un C-429/18, EU:C:2020:219, 109. punkts).
- 117 Lai gan, kā tas izriet no Direktīvas 1999/70 17. apsvēruma un Pamatnolīguma 2. klauzulas 1. punkta, šī direktīva ļauj dalībvalstīm definēt šajā klauzulā izmantotos jēdzienus “darba līgums” vai “darba attiecības” saskaņā ar valsts tiesībām un/vai praksi, tomēr ir jāsecina, ka dalībvalstīm piešķirtā rīcības brīvība šādu jēdzienu definēšanai nav neierobežota. Šos jēdzienus var definēt saskaņā ar valsts tiesībām un/vai praksi, ar nosacījumu, ka tiek ievērota šīs direktīvas lietderīgā iedarbība un Savienības tiesību vispārējie principi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 1. marts, *O’Brien*, C-393/10, EU:C:2012:110, 34. punkts).
- 118 Šajā kontekstā tam vien, ka profesionālā darbība, kuras veikšana rada materiālu labumu, ir kvalificēta kā “goda” darbība atbilstoši valsts tiesībām, nav nozīmes, runājot par Pamatnolīguma piemērojamību, lai būtiski neapdraudētu Direktīvas 1999/70 un Pamatnolīguma lietderīgo iedarbību, kā arī to vienvēidīgu piemērošanu dalībvalstīs, pēdējām minētajām piešķirot iespēju pēc savas gribas no šo instrumentu sniegtās aizsardzības izslēgt atsevišķas personu kategorijas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 13. septembris, *Del Cerro Alonso*, C-307/05, EU:C:2007:509, 29. punkts, un 2012. gada 1. marts, *O’Brien*, C-393/10, EU:C:2012:110, 36. punkts).
- 119 Kā tas ir atgādināts šī sprieduma 116. punktā, Direktīva 1999/70 un Pamatnolīgums ir piemērojami visiem darbiniekiem, kas sniedz pakalpojumus pret atlīdzību, pamatojoties uz noteikta laika darba tiesiskajām attiecībām, kas tos saista ar viņu darba devēju.
- 120 Kā izriet it īpaši no šī sprieduma 95., 98. un 99. punkta, kā arī no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, ir skaidrs, ka tāds miertiesnesis kā prasītāja pamatlietā šajā ziņā veic reālu un faktisku darbību, kas nav ne pilnībā mazsvarīga, ne papildu rakstura darbība un par kuru preti par katru pakalpojumu un par katru nostrādāto mēnesi tiek saņemta atlīdzība, kuras atalgojuma raksturu nevar izslēgt.
- 121 Turklāt Tiesa ir atzinusi, ka Pamatnolīgums neizslēdz nevienu konkrētu nozari un ka šajā nolīgumā paredzētos priekšrakstus ir paredzēts piemērot noteikta laika darba līgumiem, kā arī darba tiesiskajām attiecībām, kas ir noslēgtas ar administrācijām un citām publiskā sektora iestādēm (rikojums, 2019. gada 19. marts, *CCOO*, C-293/18, nav publicēts, EU:C:2019:224, 30. punkts).
- 122 Šajā ziņā ir jānorāda – ar apstākli, ka miertiesneši šajā gadījumā ir tiesneša amata funkciju veicēji, pašu par sevi vien nepietiek, lai liegtu viņiem iespēju atsaukties uz šajā Pamatnolīgumā paredzētajām tiesībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 1. marts, *O’Brien*, C-393/10, EU:C:2012:110, 41. punkts).
- 123 No nepieciešamības saglabāt minētajā Pamatnolīgumā paredzētā vienlīdzīgas attieksmes principa lietderīgo iedarbību izriet, ka šādu Pamatnolīguma nepiemērošanu var pieļaut tikai tad, ja attiecīgo darba attiecību raksturs būtiski atšķiras no to tiesisko attiecību rakstura, kas darba devējus saista ar darba ņēmējiem, kuri atbilstoši valsts tiesību normām ietilpst darba ņēmēju kategorijā, pretējā gadījumā tā būtu atzīstama par patvaļīgu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 1. marts, *O’Brien*, C-393/10, EU:C:2012:110, 42. punkts).

- 124 Tas, kādā mērā miertiesnešu un Tieslietu ministrijas starpā pastāvošās attiecības to rakstura dēļ būtiski atšķiras no tām darba tiesiskajām attiecībām, kas darba devējus saista ar darba ņēmējiem, galīgi ir jāizvērtē iesniedzējtiesai. Tomēr Tiesa iesniedzējtiesai var norādīt principus un kritērijus, kas ir jāņem vērā šajā izvērtēšanā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 1. marts, *O'Brien*, C-393/10, EU:C:2012:110, 43. punkts).
- 125 Šajā ziņā, izvērtējot, vai minēto attiecību raksturs būtiski atšķiras no to darba tiesisko attiecību rakstura, kas darba devējus saista ar darba ņēmējiem, kuri atbilstoši valsts tiesību normām ietilpst darba ņēmēju kategorijā, iesniedzējtiesai atbilstoši Pamatnolīguma jēgai un mērķim ir jāņem vērā atšķirība starp šo kategoriju un pašnodarbināto personu kategoriju (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 1. marts, *O'Brien*, C-393/10, EU:C:2012:110, 44. punkts).
- 126 No šā viedokļa ir jāņem vērā miertiesnešu iecelšanas amatā un atstādināšanas no amata kārtība, kā arī viņu darba organizācijas veids (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 1. marts, *O'Brien*, C-393/10, EU:C:2012:110, 45. punkts).
- 127 Runājot par miertiesnešu izraudzīšanos, Likuma Nr. 374/1991 4. pantā ir paredzēts, ka šos tiesnešus amatā ieceļ ar Itālijas Republikas prezidenta dekrētu pēc apspriešanās ar Augstāko tieslietu padomi pēc teritoriāli kompetentās tieslietu padomes priekšlikuma, kuru papildina pieci pārstāvji, ko, kopīgi vienojoties, ir izraudzījušās apelācijas tiesas apgabala advokātu un prokuroru kolēģiju padomes.
- 128 Šajā ziņā noteicošais nav tas, ka šīs darba tiesiskās attiecības ir izveidotas ar prezidenta dekrētiem, jo darba devējs ir publiska iestāde (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 19. marts, *Sánchez Ruiz* u.c., C-103/18 un C-429/18, EU:C:2020:219, 115. punkts).
- 129 Runājot par miertiesnešu atstādināšanu no amata, no lietas materiāliem izriet, ka viņu atstādināšanas no amata gadījumi un ar tiem saistītās specifiskās procedūras ir noteiktas skaidros tiesību aktos valsts līmenī. Šajā ziņā iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai miertiesnešu atstādināšanas no amata noteikumi, kas ir paredzēti valsts līmenī, attiecības starp miertiesnešiem un Tieslietu ministriju padara būtiski atšķirīgas no darba tiesiskajām attiecībām starp darba devēju un darba ņēmēju.
- 130 Runājot par miertiesnešu darba organizācijas veidu un konkrētāk par to, vai šie tiesneši savas funkcijas veic juridiskās pakļautības attiecību kontekstā, kā tas izriet no šī sprieduma 107.–112. punkta, lai gan ir skaidrs, ka minētie tiesneši savas funkcijas veic šādu juridisko attiecību kontekstā, tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- 131 Runājot par to, vai attiecības starp miertiesnešiem un Tieslietu ministriju ir uz noteiktu laiku, no Pamatnolīguma 3. klauzulas 1. punkta izriet, ka noteikta laika darba līgumam vai darba attiecībām ir raksturīgs tas, ka minētā līguma vai minēto darba attiecību beigas “nosaka tādi objektīvi apstākļi kā noteikta termiņa iestāšanās, konkrēta uzdevuma izpilde vai konkrēta gadījuma iestāšanās” (rīkojums, 2019. gada 19. marts, *CCOO*, C-293/18, nav publicēts, EU:C:2019:224, 31. punkts).
- 132 Pamatlietā no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka miertiesnešu pilnvaras ir ierobežotas uz četriem gadiem un tās var pagarināt.
- 133 Tādējādi ir skaidrs, ka šajā gadījumā attiecības starp miertiesnešiem un Tieslietu ministriju ir noteikta laika attiecības.
- 134 Ņemot vērā visus šos elementus, uz otrā jautājuma otro daļu ir jāatbild, ka Pamatnolīguma 2. klauzulas 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā ietvertais jēdziens “noteikta laika darba ņēmējs” var ietvert miertiesnesi, kas amatā ir iecelts uz ierobežotu laiku un kas savu funkciju ietvaros veic reālu un faktiski darbību, kura nav ne pilnībā mazsvarīga, ne papildu rakstura darbība un par kuru viņš saņem atlīdzību, kam piemīt atalgojuma raksturs, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

– Par nediskriminācijas principu Pamatnolīguma izpratnē

- 135 Ar otrā jautājuma trešo daļu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā nav paredzētas miertiesnešu tiesības uz apmaksātu 30 dienu ikgadējo atvaļinājumu, kādas ir paredzētas vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem, gadījumā, ja šis miertiesnesis ietilpst jēdzienā “noteikta laika darba ņēmējs” šī Pamatnolīguma 2. klauzulas 1. punkta izpratnē.
- 136 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punktā ir noteikts aizliegums noteikta laika darba ņēmējiem paredzēt mazāk labvēlīgus darba nosacījumus nekā salīdzināmiem nenoteikta laika darba ņēmējiem tikai tādēļ, ka viņi strādā saskaņā ar noteikta laika darba līgumu, ja vien mazāk labvēlīga attieksme nav objektīvi pamatota.
- 137 Tiesa nosprieda, ka šīs tiesību normas mērķis ir piemērot nediskriminācijas principu noteikta laika darba ņēmējiem, lai šāda veida darba tiesiskās attiecības darba devējs neizmantotu nolūkā šādiem darba ņēmējiem liegt tiesības, kādas ir paredzētas nenoteikta laika darba ņēmējiem (spriedums, 2020. gada 22. janvāris, *Baldonado Martín*, C-177/18, EU:C:2020:26, 35. punkts).
- 138 Ievērojot Pamatnolīguma mērķus, tā 4. klauzula ir jāsaprot kā tāda, kurā ir izteikts Savienības sociālo tiesību princips, kas nav interpretējams šauri (spriedums, 2018. gada 5. jūnijs, *Montero Mateos*, C-677/16, EU:C:2018:393, 41. punkts).
- 139 Šajā gadījumā ir jānorāda, pirmkārt, ka atšķirīgu attieksmi, uz kādu atsaucas prasītāja pamatlietā, veido tas, ka vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem ir tiesības uz 30 dienu ilgu apmaksātu ikgadējo atvaļinājumu, bet miertiesnešiem šādu tiesību nav.
- 140 Otrkārt, ir jāuzskata, ka tiesības uz apmaksātu ikgadējo atvaļinājumu, kas ir atzītas darba ņēmējiem, neapstrīdami ietilpst jēdzienā “darba nosacījumi” Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkta izpratnē.
- 141 Treškārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru nediskriminācijas princips, kura īpaša izpausme ir Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkts, paredz, ka līdzīgās situācijās nedrīkst būt atšķirīga attieksme un ka atšķirīgās situācijās nedrīkst būt vienāda attieksme, ja vien šāda attieksme nav objektīvi attaisnojama (spriedums, 2018. gada 5. jūnijs, *Montero Mateos*, C-677/16, EU:C:2018:393, 49. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 142 Šajā ziņā nediskriminācijas princips ir īstenots un konkretizēts Pamatnolīgumā tikai saistībā ar atšķirīgu attieksmi pret noteikta laika darba ņēmējiem un nenoteikta laika darba ņēmējiem, kas atrodas salīdzināmās situācijās (spriedums, 2018. gada 5. jūnijs, *Montero Mateos*, C-677/16, EU:C:2018:393, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 143 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai izvērtētu, vai attiecīgās personas veic identisku vai līdzīgu darbu Pamatnolīguma izpratnē, saskaņā ar Pamatnolīguma 3. klauzulas 2. punktu un 4. klauzulas 1. punktu ir jāizpēta, vai, ņemot vērā visus faktorus, piemēram, darba raksturu, mācību nosacījumus un darba nosacījumus, var tikt uzskatīts, ka šīs personas ir salīdzināmā situācijā (spriedums, 2018. gada 5. jūnijs, *Montero Mateos*, C-677/16, EU:C:2018:393, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 144 Šajā ziņā, ja ir pierādīts, ka tad, ja tiek nodarbināti noteikta laika darba ņēmēji, viņi veic tādas pašas funkcijas kā darba ņēmēji, kurus tas pats darba devējs nodarbina uz nenoteiktu laiku vai kuri ieņem tādu pašu amatu kā viņi, principā abu šo kategoriju darba ņēmēju situācijas ir jāuzskata par salīdzināmām (spriedums, 2020. gada 22. janvāris, *Baldonado Martín*, C-177/18, EU:C:2020:26, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 145 Šajā gadījumā no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka prasītāju pamatlietā kā miertiesnesi varētu uzskatīt par salīdzināmu ar *togato* (vispārējās jurisdikcijas tiesnesis), kas ir nokārtojis trešo profesionālās kvalifikācijas novērtējumu un ieguvis vismaz četrpadsmit darba stāža gadus, jo viņa ir veikusi profesionālo darbību, kura ir līdzvērtīga šāda vispārējās jurisdikcijas tiesneša profesionālajai darbībai, un viņai no administratīvā, disciplinārā un nodokļu viedokļa ir tāda pati atbildība, un viņa nepārtraukti ir bijusi ietverta to biroju štata sarakstos, kuros viņa ir strādājusi un kuri saņem Likuma Nr. 374/1991 11. pantā paredzētos finanšu pakalpojumus.
- 146 Konkrētāk no lietas materiāliem izriet, ka tāpat kā vispārējās jurisdikcijas tiesnesis miertiesnesis, pirmkārt, ir tiesnesis, kas ietilpst Itālijas tiesu sistēmā un kas veic tiesas funkciju civillietās un krimināllietās, kā arī samierināšanas funkciju civillietās. Otrkārt, saskaņā ar Likuma Nr. 374/1991 10. panta 1. punktu miertiesnesim ir pienākumi, kādi ir vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem. Treškārt, miertiesnesim tāpat kā vispārējās jurisdikcijas tiesnesim ir jāievēro saraksti, kuros ir norādīts miertiesas sastāvs, kurā viņš ietilpst, jo šajos sarakstos sīki un saistošā veidā ir noteikta viņu darba organizācija, tostarp lietu sadale un tiesas sēžu datumi un laiki. Ceturtkārt, gan vispārējās jurisdikcijas tiesnesim, gan miertiesnesim ir jāievēro tiešā priekšnieka administratīvie rīkojumi, kā arī CSM speciālie un vispārīgie organizatoriskie lēmumi. Piektkārt, miertiesnesim tāpat kā vispārējās jurisdikcijas tiesnesim ir jābūt pastāvīgi pieejamam. Sestkārt, gadījumā, ja nav izpildīti ētikas un darba pienākumi, miertiesnesis tāpat kā vispārējās jurisdikcijas tiesnesis ir pakļauts CSM disciplinārajai varai. Septītkārt, miertiesnesim ir piemērojami tādi paši stingri kritēriji kā tie, kas ir piemērojami vispārējās jurisdikcijas tiesnešu profesionālās kvalifikācijas novērtēšanai. Astotkārt, miertiesnesim ir piemērojami tādi paši noteikumi civiltiesiskās atbildības jomā un valstij nodarītā finansiālā kaitējuma jomā kā tie, kādi likumā ir paredzēti attiecībā uz vispārējās jurisdikcijas tiesnesi.
- 147 Tomēr, runājot par miertiesneša funkcijām, no lietas materiāliem izriet, ka strīdi, kuru izskatīšana ir atvēlēta goda tiesnešiem un it īpaši miertiesnešiem, nav sarežģīti, kā tas ir gadījumos ar strīdiem, kuru izskatīšana ir atvēlēta vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem. Miertiesneši galvenokārt izskata mazāk svarīgas lietas, bet vispārējās jurisdikcijas tiesneši augstākas instances tiesās izskata nozīmīgākas un sarežģītākas lietas. Turklāt saskaņā ar Itālijas Konstitūcijas 106. panta otro daļu miertiesneši var strādāt tikai vienpersoniski un līdz ar to nevar strādāt koleģiālās tiesās.
- 148 Šādos apstākļos iesniedzējtiesai, kurai vienīgajai ir kompetence novērtēt faktus, ir galīgi jānoskaidro, vai tāds miertiesnesis kā prasītāja pamatlietā atrodas situācijā, kas ir salīdzināma ar vispārējās jurisdikcijas tiesneša situāciju, kurš ir nokārtojis trešo profesionālās kvalifikācijas novērtējumu un ieguvis vismaz četrpadsmit darba stāža gadus tādā pašā laikposmā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 5. jūnijs, *Montero Mateos*, C-677/16, EU:C:2018:393, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 149 Ja ir pierādīts, ka tāds miertiesnesis kā prasītāja pamatlietā un vispārējās jurisdikcijas tiesneši ir salīdzināmi, vēl ir jāpārbauda, vai pastāv objektīvs iemesls, kas pamato tādu atšķirīgu attieksmi kā pamatlietā aplūkotā.
- 150 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jēdziens “objektīvs pamats” Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkta izpratnē ir jāsaprot tā, ka tas neļauj pamatot atšķirīgu attieksmi pret noteikta laika darba ņēmējiem un nenoteikta laika darba ņēmējiem ar to, ka šī atšķirība ir paredzēta vispārīgā vai abstraktā tiesību normā, piemēram, likumā vai koplīgumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 5. jūnijs, *Montero Mateos*, C-677/16, EU:C:2018:393, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 151 Minētais jēdziens saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasa, lai konstatētā nevienlīdzīgā attieksme būtu pamatota ar precīziem un konkrētiem elementiem, kas attiecīgo darba nosacījumu raksturo tā īpašajā kontekstā, un ar objektīviem un pārskatāmiem kritērijiem, lai pārbaudītu, vai šī nevienlīdzība patiesi ir vajadzīga, ir piemērota izvirzītā mērķa sasniegšanai un tālab ir nepieciešama. Minētie elementi it īpaši var izrietēt no to uzdevumu īpašā rakstura, kuru izpildei ir noslēgti līgumi uz noteiktu laiku, no tiem

raksturīgām iezīmēm vai attiecīgos gadījumos no likumīgā mērķa, ko dalībvalsts tiecas sasniegt sociālās politikas jomā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 5. jūnijs, *Montero Mateos*, C-677/16, EU:C:2018:393, 57. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 152 Atsaukšanās tikai uz darba pagaidu raksturu neatbilst šīm prasībām un tādējādi nevar būt “objektīvs pamats” Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkta un/vai 4. punkta izpratnē. Ja tiktu atzīts, ka darba attiecību pagaidu raksturs vien ir pietiekams, lai pamatotu atšķirīgu attieksmi pret noteikta laika darbaņēmējiem un nenoteikta laika darbaņēmējiem, tiktu atņemta jēga Direktīvas 1999/70, kā arī Pamatnolīguma mērķiem un tiktu nostiprināta noteikta laika darbaņēmēju nelabvēlīgās situācijas saglabāšana (spriedums, 2018. gada 20. septembris, *Motter*, C-466/17, EU:C:2018:758, 38. punkts).
- 153 Tikai tas, ka noteikta laika darbaņēmējs šos darba posmus ir nostrādājis, pamatojoties uz darba līgumu vai darba tiesiskajām attiecībām uz noteiktu laiku, nav šāds objektīvs pamats (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. septembris, *Motter*, C-466/17, EU:C:2018:758, 39. punkts).
- 154 Šajā gadījumā, lai pamatotu atšķirīgu attieksmi, kāda ir apgalvota pamatlietā, Itālijas valdība norāda, ka sākotnējā tā konkursa esamība, kas ir paredzēts īpaši vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem, lai viņi piekļūtu tiesnešu darbam, kas nav raksturīgi miertiesnešu iecelšanai amatā, ir objektīvs pamats. Šī valdība uzskata, ka miertiesnešu kompetence atšķiras no vispārējās jurisdikcijas tiesnešu, kas ir pieņemti darbā konkursa kārtībā, kompetences. Pretēji pēdējiem minētajiem, runājot par uzdevumu un raksturīgo īpatnību īpašo raksturu, miertiesneši izskata strīdus, kuru sarežģītība un apjoms neatbilst vispārējās jurisdikcijas tiesnešu izskatāmo lietu sarežģītībai un raksturam.
- 155 Ņemot vērā šīs atšķirības, gan no kvalitatīvā, gan kvantitatīvā viedokļa Itālijas valdība uzskata par pamatotu miertiesnešiem un vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem piemērot atšķirīgu attieksmi.
- 156 Šajā ziņā ir jāuzskata, ka, ņemot vērā rīcības brīvību, kāda dalībvalstīm ir attiecībā uz savu pārvaldes iestāžu organizāciju, tās principā var, nenonākot pretrunā ne Direktīvai 1999/70, ne Pamatnolīgumam, paredzēt nosacījumus piekļuvei tiesneša darbam, kā arī darba nosacījumus, kas ir piemērojami gan vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem, gan miertiesnešiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. septembris, *Motter*, C-466/17, EU:C:2018:758, 43. punkts).
- 157 Tomēr, lai gan ir šī rīcības brīvība, dalībvalstu noteikto kritēriju piemērošanai ir jānotiek pārskatāmi un ir jābūt pārbaudāmai, lai novērstu jebkādu nelabvēlīgu attieksmi pret noteikta laika darbaņēmējiem, pamatojoties vien uz tādu līgumu vai darba tiesisko attiecību ilgumu, kas pamato viņu darba stāžu un profesionālo pieredzi (spriedums, 2018. gada 20. septembris, *Motter*, C-466/17, EU:C:2018:758, 44. punkts).
- 158 Ja šāda atšķirīga attieksme izriet no vajadzības ņemt vērā objektīvās prasības, kas ir saistītas ar amatu, kura aizpildīšana ir šīs atlases procedūras mērķis, un kas nav saistītas ar noteikto darba tiesisko attiecību, kuras saista darbaņēmēju ar viņa darba devēju, ilgumu, tā var būt pamatota Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. un/vai 4. punkta izpratnē (spriedums, 2018. gada 20. septembris, *Motter*, C-466/17, EU:C:2018:758, 45. punkts).
- 159 Šajā ziņā ir jāuzskata, ka zināma atšķirīga attieksme pret nenoteikta laika darbaņēmējiem, kas ir pieņemti darbā konkursa beigās, un noteikta laika darbaņēmējiem, kuri ir pieņemti darbā, beidzoties procedūrai, kas atšķiras no tās, kāda ir paredzēta nenoteikta laika darbaņēmējiem, principā var tikt pamatota ar atšķirībām prasītajā kvalifikācijā un to uzdevumu raksturu, kādi viņiem ir jāveic (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. septembris, *Motter*, C-466/17, EU:C:2018:758, 46. punkts).

- 160 Itālijas valdības izvirzītie mērķi, kas ietver miertiesneša un vispārējās jurisdikcijas tiesneša profesionālās prakses atšķirību atspoguļošanu, var tikt uzskatīti par “objektīvu pamatu” Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. un/vai 4. punkta izpratnē, ar nosacījumu, ka tie atbilst patiesai vajadzībai, ir piemēroti izvirzītā mērķa sasniegšanai un ir tam nepieciešami (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. septembris, *Motter*, C-466/17, EU:C:2018:758, 47. punkts).
- 161 Šādos apstākļos, lai gan atšķirības starp procedūrām miertiesnešu un vispārējās jurisdikcijas tiesnešu pieņemšanai darbā noteikti neprasa liegt miertiesnešiem tādu apmaksātu atvaļinājumu, kāds atbilst tam, kas ir paredzēts vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem, tomēr ir jāsecina, ka šīs atšķirības un it īpaši īpašā nozīme, kāda valsts tiesību sistēmā un konkrētāk Itālijas Konstitūcijas 106. panta 1. punktā ir piešķirta konkursiem, kas īpaši ir paredzēti vispārējās jurisdikcijas tiesnešu pieņemšanai darbā, šķiet, norāda uz to uzdevumu īpašo raksturu, kuru izpilde ir jāuzņemas pēdējiem minētajiem, un uz atšķirīgo kvalifikāciju līmeni, kāds ir vajadzīgs šo uzdevumu veikšanai. Katrā ziņā iesniedzējtiesai šajā nolūkā ir jānovērtē pieejamie kvalitatīvie un kvantitatīvie elementi, kas ir saistīti ar funkcijām, kuras veic miertiesneši un profesionālie vispārējās jurisdikcijas tiesneši, laika ierobežojumiem un dežūrām, kādiem viņi ir pakļauti, kā arī vispārīgi visi apstākļi un atbilstošie fakti.
- 162 Ar nosacījumu, ka tiek veiktas pārbaudes, kuru veikšana ir tikai šīs tiesas kompetencē, ir skaidrs, ka Itālijas valdības minētie mērķi šajā gadījumā, proti, atspoguļot miertiesnešu un vispārējās jurisdikcijas tiesnešu profesionālās prakses atšķirības, varētu būt tādi, kas atbilst patiesai vajadzībai, un atšķirīgu attieksmi pret šīm abām kategorijām, tostarp apmaksāta ikgadējā atvaļinājuma jomā, varētu uzskatīt par tādu, kas ir samērīga ar tās mērķiem.
- 163 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otrā jautājuma trešo daļu ir jāatbild, ka Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā miertiesnesim nav paredzētas tiesības uz 30 dienu apmaksātu ikgadējo atvaļinājumu, kādas ir paredzētas vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem, gadījumā, ja šis miertiesnesis ietilpst jēdzienā “noteikta laika darba ņēmējs” Pamatnolīguma 2. klauzulas 1. punkta izpratnē un ja viņš atrodas situācijā, kas ir salīdzināma ar to, kādā atrodas vispārējās jurisdikcijas tiesnesis, ja vien šāda atšķirīga attieksme nav pamatota ar atšķirīgu prasīto kvalifikāciju un to uzdevumu raksturu, kādi ir jāveic minētajiem tiesnešiem, un tas ir jānoskaidro iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 164 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospiež:

- 1) **LESD 267. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka *Giudice di pace* (miertiesā, Itālija) ietilpst jēdzienā “kādas dalībvalsts tiesa” šī panta izpratnē.**
- 2) **Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem 7. panta 1. punkts un Eiropas Savienības Pamattiesību Hartas 31. panta 2. punkts ir interpretējami tādējādi, ka miertiesnesis, kas savu funkciju ietvaros veic reālu un faktisku darbību, kura nav ne pilnībā mazsvarīga, ne papildu rakstura darbība un par kuru viņš saņem atlīdzību, kam ir atalgojuma raksturs, var ietilpt jēdzienā “darba ņēmējs” šo tiesību normu izpratnē, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.**

1999. gada 18. martā noslēgtā Pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas ir ietverts Padomes Direktīvas 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) par *UNICE*, *CEEP* un *EAK* noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku pielikumā, 2. klauzulas 1. punkts ir jāinterpretē

tādējādi, ka šajā tiesību normā ietvertais jēdziens “noteikta laika darba ņēmējs” var ietvert miertiesnesi, kas amatā ir iecelts uz ierobežotu laiku un kas savu funkciju ietvaros veic reālu un faktisku darbību, kura nav ne pilnībā mazsvarīga, ne papildu rakstura darbība un par kuru viņš saņem atlīdzību, kam piemīt atalgojuma raksturs, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

1999. gada 18. martā noslēgtā Pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas ir ietverts Direktivas 1999/70 pielikumā, 4. klauzulas 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā miertiesnesim nav paredzētas tiesības uz 30 dienu apmaksātu ikgadējo atvaļinājumu, kādas ir paredzētas vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem, gadījumā, ja šis miertiesnesis ietilpst jēdzienā “noteikta laika darba ņēmējs” šī Pamatnolīguma 2. klauzulas 1. punkta izpratnē un ja viņš atrodas situācijā, kas ir salīdzināma ar to, kādā atrodas vispārējās jurisdikcijas tiesnesis, ja vien šāda atšķirīga attieksme nav pamatota ar atšķirīgu prasīto kvalifikāciju un to uzdevumu raksturu, kādi ir jāveic minētajiem tiesnešiem, un tas ir jānoskaidro iesniedzējtiesai.

[Paraksti]